

Arrest

nr. 217 578 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 30 september 2015 België is binnengekomen, diende op 1 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 5 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/10/2015

Overdracht CGVS: 24/02/2016

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 januari 2018 van 9 uur tot 13 uur een persoonlijk onderhoud. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Pascal Ngenzebuhoro, loco meester Eric Massin, was aanwezig gedurende de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Hazara en geboren en getogen te zijn in Gardobala, gelegen in het district Gizab (Gezaw) van de provincie Daikundi.

Vijftien jaar geleden vertrok u met uw echtgenoot H.A.R. en kinderen omwille van de veiligheidssituatie uit Afghanistan naar Pakistan waar u twee jaar verbleef. Omdat het voor Hazara's in Pakistan evenmin veilig was, trok u met uw echtgenoot en kinderen door naar Iran, waar de rest van uw familie verbleef. U heeft een dochter en een zoon die geboren zijn in Afghanistan, een dochter die geboren is in Pakistan en twee zonen die geboren zijn in Iran.

Omdat uw echtgenoot geen verblijfsdocumenten wou aanvragen, verbleven jullie steeds illegaal in Iran. Op een dag verliet uw echtgenoot het huis. U denkt omwille van een andere vrouw. U bleef alleen achter met uw kinderen. Toen de Iraanse autoriteiten achter uw oudste zoon aanzaten om naar Syrië te sturen, om er te gaan vechten, besloot u samen met uw vier minderjarige kinderen, Ra., Re., J. en H., Iran te verlaten. Ra. werd tijdens de asielpcedure meerderjarig.

Jullie kwamen aan in België op 30 september 2015 en vroegen asiel aan op 1 oktober 2015.

U vreest Afghanistan omdat u er niemand meer heeft en er geen plaats meer heeft om er te wonen. Ook vreest u er als Hazara gedood te worden door leden van de taliban en van Daesh. Ook voor uw kinderen haalt u aan dat zij er niet kunnen leven omdat zij er geen plaats hebben om te leven.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u vier foto's neer van u en uw kinderen in Iran, vier Iraanse schooldocumenten van uw kinderen, twee Belgische medische documenten waarin wordt aangehaald dat u opgevolgd wordt en u psychologisch afziet van de duur van uw asielpcedure en een schoolverslag van het Institut Saint Roch betreffende uw kinderen J. en Ra.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, d.d. 29/01/2018, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kunt staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw verblijf in Pakistan als uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Ook al was u zagezegd steeds illegaal in Pakistan en in Iran (CGVS, p. 5 & 9), toch mag worden verwacht dat u over al die jaren heen tal van documenten zou verzameld hebben die uw verblijf op die verschillende plaatsen als vluchteling zouden kunnen aantonen. Aan het enige door u neergelegde document (de door u verklaarde schooldocumenten van uw kinderen) ter staving van jullie verblijf in Iran, kunnen namelijk heel wat vraagtekens worden geplaatst (zie later). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van uw identiteit en de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de verzoek zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het onderhoud op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een alleenstaande vrouw te zijn, waarvan de echtgenoot het van de een op de andere dag op een lopen zette en zijn gsm afzette (CGVS, p. 12). Sinds drie à drieënhalve jaar heeft u geen contact meer met hem (CGVS, p. 13). Uw reacties op het moment dat u alleen achterbleef met vier minderjarige kinderen is echter weinig geloofwaardig. U reageerde namelijk amper (CGVS, p. 13-14). Op de vraag wat u heeft gedaan, antwoordt u dat u het enkel aan de burens vroeg, want eigenlijk was u wel gelukkig dat hij vermist geraakte omdat hij niet vriendelijk was tegen u en de kinderen. U voegt toe dat jullie nu eenmaal niet iedere dag naar hem op zoek kunnen gaan. Uw broer ging dan weer enkel naar zijn werkplaats om aan enkele mensen te vragen waar uw echtgenoot zat, maar omdat hij geen nieuws kreeg beslisten jullie verder te gaan met jullie leven. Ook al was u tevreden dat uw echtgenoot de deur achter zich toe had getrokken, uw gelaten reactie is allermindst geloofwaardig te noemen. U haalt zelf aan dat er geen geld was voor een fiets voor uw zoon (CGVS, p. 12), toen uw echtgenoot nog de kostwinner was. Hoe u het zich dan zag te redden met vier kinderen als alleenstaande illegale vrouw in Iran, mag een raadsel heten waardoor toch mag verwacht worden dat u en uw broer uw echtgenoot iets radelozer zouden gaan zoeken zijn. Frappant is ook dat u zelfs nog steeds niet weet waar uw echtgenoot zijn werkplaats eigenlijk gelegen was, nochtans ging uw broer er uw man zoeken. Zijn werkgever had dan weer tegen uw broer gezegd dat er samen met zijn verdwijning ook zaken gestolen waren bij hen. Vreemd is het dan ook dat u nooit de Iraanse politie bij u thuis over de vloer zou hebben gekregen. Tot slot geeft u te kennen dat uw buurvrouw uw echtgenoot eens gezien heeft in Mowlawi Maidan, met een andere vrouw (CGVS, p. 12 & 14). Gevraagd wat voor plaats dat is, zegt u er niet geweest te zijn en enkel de naam te hebben gezien. Omdat u blij was dat hij weg was, bent u ook niet naar Mowlawi Maidan gegaan, evenmin uw broer. Uw uiterst passieve houding ten opzichte van het plotse verdwijnen van uw echtgenoot maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw die geen netwerk heeft waarop ze kan steunen.

Vervolgens kunnen er heel wat vragen worden gesteld bij de landen en plaatsen waar u voor uw komst naar België hebt verbleven en hoe u er hebt verbleven. Van een Afghaanse vrouw die reisde met haar echtgenoot wordt zeker geen gedetailleerde kennis verwacht van de plaatsen waar ze langskwamen en de reisroute die ze nam. Toch mag wel enige kennis worden verwacht.

Zo is uw kennis over uw verblijfplaats in Pakistan en meer bepaald in het dorp Barori in Quetta dermate beperkt dat er vragen rijzen bij uw verklaring effectief daar te hebben gewoond (CGVS, p. 3, 5, 18). Algemeen uitgenodigd zoveel mogelijk informatie te geven over Quetta en haar omgeving, antwoordt u droogweg dat uw echtgenoot buiten werkte en u steeds binnen bleef. U voegt toe dat u niets weet over Quetta. Geconfronteerd met de bedenking dat u dan in die twee jaar nooit bent buiten gekomen, zegt u dat u inderdaad gewoon binnen bleef (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe uw echtgenoot een huis vond voor jullie, eens in Quetta aangekomen, zegt u dat hij een moskee binnenstapte en een man ontmoette. Gevraagd naar de naam van een bazaar, moskee of andere plaats in Quetta, zegt u dat jullie niet naar de bazaar gingen omdat mensen dingen op straat verkochten (CGVS, p. 18). Frappant is dat u zelfs niet weet met welk geld er betaald wordt in Pakistan, en eraan toevoegt dat het dollar is, wat vanzelfsprekend niet zo is. Gevraagd tot slot naar een naam van een plaats of van iets anders in Quetta kunt u niets geven (CGVS, p. 19). Het is niet ernstig dat iemand die twee jaar in Pakistan zou hebben gewoond, gewoonweg niets van informatie kan geven over zijn verblijf aldaar, en dit evenmin kan staven met documentatie.

Vervolgens verklaart u dertien jaar lang illegaal in Iran te hebben verbleven (CGVS, p. 9). Illegaal, omdat uw echtgenoot zichzelf te oud voelde om in de rij te gaan aanschuiven bij de registratie en hij het als een

voorwendsel van de Iraanse overheid zag om zo makkelijker de Afghanen te detecteren en nadien te deporteren (CGVS, p. 9). Nochtans vroegen en kregen uw broers wel Iraanse verblijfsdocumenten (CGVS, p. 9). Uw verklaringen steeds illegaal in Iran te hebben verbleven stroken echter niet met tal van andere elementen in uw dossier.

Zo heeft u aan dat u Afghanistan verlaten heeft vijftien jaar geleden. U verklaart dat Karzai toen aan de macht was (CGVS, p. 3-4). Gezien Karzai in 2002 aan de macht is gekomen en u nadien nog twee jaar in Pakistan zou hebben doorgebracht, kan aangenomen worden dat u rond 2004 in Iran toekwam. Op dat moment was het echter voor Afgaanse vluchtelingen niet meer mogelijk om een verblijfsstatuut te verkrijgen in Iran. Het amayeshregistratieprogramma voor Afgaanse vluchtelingen werd namelijk ingevoerd in de periode 2001-2003 én dit enkel voor de Afghanen die vóór 2001 in het land waren en zich lieten registreren in 2001 (zie info administratief dossier). Dat uw echtgenoot het uit luiheid niet zou hebben zien zitten om in de rij te gaan aanschuiven, klopt dan ook niet met de info.

Ook legt u foutieve verklaringen af over de enige documenten die u ter staving van jullie verblijf in Iran neerlegt. Zo verklaart u schooldocumenten van uw kinderen neer te leggen (CGVS, p. 6 & 10-11). Uw echtgenoot was naar Teheran gegaan om toestemming te vragen aan de overheid om uw kinderen naar school te laten gaan. De vertaling van deze documenten leert echter dat het helemaal geen schooldocumenten betreffen, maar gewoon toestemmingen zijn van de Iraanse autoriteiten dat uw kinderen mogen reizen tussen Iraanse steden (*laissez passer*, zie info administratief dossier; CGVS, p. 10). Ook staan er familienummers en identiteitsnummers op deze documenten. Deze vaststellingen kunnen er enerzijds op wijzen dat uw kinderen, en dus ook hun ouders, wel over de nodige verblijfsdocumenten beschikten in Iran, of dat deze documenten vals zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Via deze documenten slaagt u er dan ook niet in om uw jarenlang verblijf als Afgaanse vluchteling in Iran te staven. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook ten stelligste.

Gekoppeld aan die reistoestemmingen is het frappant dat u aanhaalt dat uw echtgenoot toestemming had gevraagd én gekregen om te reizen om deze schooldocumenten aan te vragen (CGVS, p. 11). Nochtans kunnen enkel amayeshkaarthouders zo'n toestemming aanvragen. Ook is het vreemd dat u zomaar kon reizen naar verschillende schrijnen doorheen Iran. Zo trok u tweemaal naar Qom en bezocht u jaarlijks de schrijn van Imam Zada Dawaood. Uw verklaring dat de autoriteiten de vrouwen niet stopten en vrouwen geen problemen kenden is in uw geval weinig geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren. Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen voor uzelf maar zeker voor uw kinderen. Uit de foto's blijkt namelijk dat ook zij meereisden. Opnieuw komen deze verklaringen niet overeen met het beeld dat u van uzelf en uw familieleden schetst als illegale vluchtelingen in Iran.

Vervolgens toont objectieve informatie aan dat het voor illegale Afgaanse kinderen zeker vanaf 2010 niet meer toegelaten was school te lopen in Iraanse scholen. Dat uw kinderen dit wel zouden kunnen (CGVS, p. 6) én zelfs school zouden hebben gelopen tot jullie vertrek naar België (CGVS, p. 8), strookt dan ook niet met uw verklaringen en ondermijnt nog maar eens de door u geschetste feiten. Vreemd is ook dat u zelfs niet consequent kunt zeggen naar welke school uw kinderen gingen. In eerste instantie zegt u de Shaheed Kazemi school (CGVS, p. 6) om nadien te verklaren dat ze ofwel naar de Shaheed Noori of naar de Imam Hussein school gingen (CGVS, p. 8-9). Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft, wordt niet gestaafd in de medische documenten die u neerlegt. Bovendien is het merkwaardig dat u wel deze drie scholen bij naam kunt noemen, maar niet zou weten waar uw kinderen heen gingen.

Tot slot is het gewoon onmogelijk dat u als Afgaanse vluchteling geen uitleg kunt geven bij het woord 'amayesh' of over de organisatie genaamd 'BAFIA'. Dat u, gezien uw aankomst in Iran na 2001, niet in aanmerking kwam voor een amayeshkaart kan deze lacune niet vergoelijken. De amayeshkaart is de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. 'BAFIA' is dan weer de benaming van de organisatie die deze kaarten uitreikte en nadien vernieuwde.

Gezien het belang van deze kaarten voor de Afgaanse vluchtelingen in Iran mag ook worden verwacht dat u als ongeschoolde vrouw ervan op de hoogte was.

Bovendien haalt u zelf ook aan dat uw beide broers verblijfsdocumenten bezitten (CGVS, p. 9). Verkeerdelijk zegt u hierover wel dat ze deze om de drie maand moesten gaan vernieuwen, terwijl deze kaarten slechts jaarlijks vernieuwd moesten worden. Dat u dan nooit de benaming van hun document zou hebben gehoord is niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als alleenstaande vrouw en aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en statuten in Pakistan en Iran.

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten van uw asielse status en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 29/01/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielse verzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 3). U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgedragen identiteit (CGVS, p. 16). U verklaart echter steeds als illegaal vluchteling in Iran te hebben gewoond en op het eind als alleenstaande vrouw. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk kan voorstellen. U geeft aan dat u en uw kinderen bij terugkeer naar uw dorp in Daykundi er geen plaats zouden hebben, er niemand zouden kennen en als Hazara vervolgd zouden worden door de taliban of Daesh (CGVS p.14,15). In de mate dat u nalaat een duidelijk beeld te scheppen over uw werkelijke familiaal netwerk en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België maakt u het evenmin aannemelijk dat u en uw kinderen niet in staat zouden zijn jullie leven in Daykundi te leiden bij gebrek aan een netwerk of financiële middelen (CGVS p.14, 15). Gevraagd uw persoonlijke vrees om als Hazara geïdentificeerd te worden door de taliban te concretiseren kan u slechts enkel grootsprakerig aanhalen dat ze iedere dag Hazara's doden en stelt u dat het CGVS beter weet dat ze recentelijk Hazara's doodden in Daykundi. Meer concrete aanwijzingen dat u zou worden geïdentificeerd door de taliban of Daesh heeft u niet om uiteindelijk te besluiten met een vaag voorbeeld van Hazara's van de provincie Ghazni die onderweg naar Kabul door taliban en door Daesh gedood werden (CGVS p.15). Andere voorbeelden die uw vrees voor de taliban en Daesh staven heeft u niet, u weet het gewoon (CGVS p.15). Vervolgens neemt u evenwel afstand van uw eerdere uitspraken en laat u uw vrees voor de taliban en Daesh achterwege (CGVS p.15). Desalniettemin moet erop gewezen worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïdentificeerd zou worden door de taliban of Daesh. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts gevestigd in bepaalde districten van de Oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïdentificeerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en Daesh ten opzichte van de Hazara's en het aanhalen van een incident met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u en uw kinderen persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat jullie het sjiitisch geloof aanhangen of tot de groep der Hazara's behoren.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielse motieven. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw land een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar

uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De Iraanse documenten van uw kinderen werden eerder reeds besproken om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. De getuigenissen over de houding van J. en Ra. missen eveneens bewijskracht inzake uw identiteit. Over de foto's dient te worden opgemerkt dat deze een momentopname zijn waardoor ze geen bewijs voor uw jarenlang verblijf in Iran kunnen vormen, of het statuut dat u er al dan niet bezat. Over de medische documenten moet worden opgemerkt dat uw medische problemen er niet in gespecificeerd worden. Er wordt enkel melding gemaakt dat u wordt opgevolgd en dat u zich gespannen gedraagt. U vertoont een normale reactie op een abnormale en ondraaglijke toestand, met name een permanente onrust en onzekerheid over uw situatie en die van uw kinderen. Deze documenten kunnen dan ook niet verklaren waarom u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd betreffende uw netwerk en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijfplaatsen. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980. De briefomslag toont dan weer enkel aan dat er documenten uit Iran werden verstuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- Schending van de artikelen 48/3 - 4 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft een korte theoretische toelichting.

Zij wijst vooreerst op haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing hierover. Uit haar verklaringen blijkt immers dat ze een gemengd gevoel had bij het verdwijnen van haar echtgenoot. Hij was enerzijds een belangrijke kostwinner, maar anderzijds behandelde hij haar en haar kinderen niet goed.

Verzoekster citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat het een gedwongen en slecht huwelijk betrof en dat haar man haar uiteindelijk verliet. Zij meent dan ook dat “er

kan dan ook niet redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekster alles uit de kast zou halen om een echtgenoot te gaan zoeken die haar mishandelt en duidelijk niet voor haar en haar kinderen wenst te zorgen". Er werd bovendien geen rekening gehouden met het feit dat haar zoon werkte en dus deels voor inkomen zorgde en dat haar broers die in Iran woonden haar ook konden steunen.

Bovendien meent verzoekster dat de loutere vaststelling dat zij alleen met haar minderjarige kinderen naar België vluchtte, getuigt dat zij een alleenstaande vrouw is. Gelet op de Afghaanse context, is het immers niet aannemelijk dat haar echtgenoot hen niet zou vrijgezellen, doch is het nog aannemelijker dat haar echtgenoot zelf de reis zou ondernemen om vervolgens een procedure van gezinshereniging te starten. De commissaris-generaal heeft met deze vaststelling geen rekening gehouden.

Verzoekster wijst er verder op dat zij psychologische attesten neerlegde en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud waar zij haar psychologische problemen vermeldde. Omwille van haar analfabetisme kan zij de psychologische attesten niet zelf lezen.

Verzoekster geeft vervolgens toe dat zij geen twee jaar in Pakistan heeft verbleven, doch er slechts twee dagen verbleef op doorreis naar Iran. Dit verklaart haar beperkte kennis over Pakistan. Zij heeft dan ook geen kinderen die geboren zijn in Pakistan, zoals zij initieel ook verklaarde bij aanvang van de procedure. Verzoekster werd door personen in het opvangcentrum beïnvloedt om dergelijke valse verklaringen af te leggen. Ze stelt dat ze door haar kwetsbaar profiel en haar analfabetisme zeer beïnvloedbaar is en niet beseftte welke gevolgen deze verklaringen op haar dossier zouden hebben.

Verzoekster meent bovendien dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en kwetsbaar profiel bij de beoordeling in de bestreden beslissing dat zij haar verblijf in Iran als illegale Afghaanse vluchteling niet aannemelijk maakt. Zij benadrukt bovendien dat zij wel enige kennis heeft over Iran en parafraseert haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Zij verklaarde dat zij verbleef in Albroz en dat haar echtgenoot naar Teheran reisde en zij naar Qom. Uit de door haar toegevoegde informatie (verzoekschrift, stuk 6) blijkt dat het net deze drie provincies zijn waar het toegelaten is voor Afghaanse vluchtelingen om zich te vestigen. Het is volgens verzoekster dan ook aannemelijk dat zij daar als Afghaanse vrouw minder opvalt, door de aanwezigheid van andere Afghanen. Bovendien werden vrouwen volgens haar minder gecontroleerd dan mannen.

Verzoekster verwijst naar de door haar neergelegde documenten ter staving van haar verblijf in Iran.

Zij wijst verder op de vaststelling dat, gezien zij toegaf geen twee jaar in Pakistan te hebben verbleven, dat zij omstreeks 2002 naar Iran is gevlucht. Het registratieprogramma voor Afghaanse vluchtelingen was op dat moment nog in voege, maar het gezin van verzoekster viel hier niet onder. Zij stelt dat haar echtgenoot dit misschien wist, maar haar hier niet over wou inlichten en daarom tegen haar zei dat hij niet in de rij wou staan. Dat haar broers wel over Amayesh-kaarten beschikken is te wijten aan het feit dat zij voor 2001 in Iran zijn toegekomen. Verzoekster meent dat het *"dan ook niet verwonderlijk"* is dat zij illegaal in Iran verbleef en verwijst naar informatie uit de COI Focus *"Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen"* van Cedoca van 19 maart 2018 inzake de grote groep illegaal in Iran verblijvende Afghanen. Zij meent dat *"Het is dan ook moeilijk om zich te krijgen op hun exacte levensomstandigheden vanuit een theoretisch perspectief van de legale Afghanen. Het feit dat de verklaringen van verzoekster niet steeds passen in het beeld dat het CGVS heeft van de 'illegale Afghaan in Iran' betekent nog niet dat er geen grond van waarheid kan zitten in de verklaringen van de verzoekster"*.

Verzoekster merkt verder op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd bevroegd over de vrees van haar oudste zoon die werd aangemaand om te gaan vechten in Syrië en citeert uit haar verklaringen bij aanvang van de procedure hierover. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing niet motiveert over deze vrees en dat deze aldus niet afdoende werd onderzocht. Zij verwijst nog naar informatie van Human Rights Watch en UNHCR met betrekking tot deze problematiek.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoekster andermaal naar de hierboven vermelde argumenten in het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan als alleenstaande vrouw moet worden beschouwd. Zij citeert uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018 waaruit blijkt dat alleenstaande vrouwen een risicoprofiel vormen in Afghanistan en aldus nood hebben aan internationale bescherming. Verzoekster citeert tevens uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit eveneens blijkt dat het voor alleenstaande vrouwen onmogelijk is om in Afghanistan te overleven. Verzoekster heeft Afghanistan sinds vijftien jaar verlaten en heeft er geen familie meer. Bovendien zijn twee van haar kinderen nog nooit in Afghanistan geweest.

Verzoekster stelt bovendien niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing over haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade omdat zij behoort tot de Hazara-etnie. Zij meent

dat recentere bronnen de landeninformatie waarop deze motivering gebaseerd is tegenspreken. Zij citeert dienaangaande uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 30 augustus 2018, waaruit blijkt dat het geweld tegen Hazara's recent is toegenomen. Verzoekster citeert ook uit haar verklaringen over de algemene situatie voor Hazara's en de problemen die zij heeft gekend in Afghanistan omwille van haar etnie. Verzoekster verwijst verder nog naar informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, het US Department of State en Minority Rights Group International inzake de veiligheidssituatie voor Hazara's in Afghanistan. Verzoekster besluit aldus dat zij een onmenselijke en vernederende behandeling riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van haar profiel van alleenstaande Hazara vrouw.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, geeft verzoekster aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing. Zij merkt op dat haar herkomst uit Gardabola in het district Gizab in de provincie Daykuni niet wordt betwist en dat uit recente bronnen blijkt dat het geweld in dit district hoger ligt dan in de rest van de provincie. Zij citeert en verwijst hierbij naar informatie van EASO (verzoekschrift, stuk 3) inzake de veiligheidssituatie in haar district.

Zij besluit dat: *"Wanneer er een analyse wordt gemaakt op het niveau van het district, kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de beoordeling van het CGVS. Het CGVS dient immers zorgvuldig te zijn en rekening met alle persoonlijke omstandigheden.*

Bovendien kan er ook met betrekking tot de algemene situatie rekening worden gehouden met het kwetsbaar profiel van de verzoekster. Het betreft immers een alleenstaande, analfabete vrouw met vier kinderen. Ze heeft in haar district van afkomst geen netwerk waarop ze kan terugvallen omdat iedereen van haar familie vertrokken is naar Iran. Zonder netwerk zal het voor haar vrijwel onmogelijk zijn om zich veilig te vestigen in het district met de slechtste veiligheidssituatie van de hele provincie.

Het Commissaraat-generaal maakt een onzorgvuldige beoordeling door niet te kijken naar het district van de verzoekster, waarvan haar afkomst niet in vraag wordt gesteld."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een uittreksel uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (stuk 2);
- een uittreksel uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation Update*" van mei 2018 (stuk 3);
- het artikel "*Iran: Afghan children recruited to fight in Syria*" van Human Rights Watch van 1 oktober 2017 (stuk 4);
- het artikel "*Iran sending thousands of Afghans to fight in Syria*" van Human Rights Watch van 29 januari 2016 (stuk 5).
- een kaart inzake de voor Afghanen toegelaten gebieden om zich te vestigen in Iran (stuk 6).

2.1.3. In een aanvullende nota van 3 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "*Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation Update*" van mei 2018;
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters profiel van alleenstaande vrouw en aan haar vermeend langdurig verblijf in Iran als illegale Afghaanse vluchtlinge.

Verzoekster kan niet gevolgd worden dat uit haar verklaringen blijkt dat zij een “gemengd gevoel” had bij het verdwijnen van haar echtgenoot. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij blij gaf van een uiterst passieve houding na de verdwijning van haar echtgenoot (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 12-14), die niet in overeenstemming te brengen is met verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat zij zich in een preciaire financiële situatie bevonden, gelet op haar verklaringen dat zij geen fiets konden kopen voor hun zoon en dat haar oudste zoon diende te gaan werken om de scholing van de jongere kinderen te betalen (*Ibid.*, p. 8, 12). Het loutere feit dat haar echtgenoot haar niet goed behandelde, dat haar zoon voor een deel van het inkomen zorgde en dat haar broers haar financieel ondersteunden, biedt dan ook geen afdoende verklaring voor verzoeksters passieve houding bij de verdwijning van haar echtgenoot in het licht van de vaststelling dat hij de belangrijkste kostwinner was van het gezin die bovendien alle financiële zaken regelde (*Ibid.*, p. 5) en dat verzoekster diende te betalen voor de scholing van drie kinderen tot hun vertrek uit Iran (*Ibid.*, p. 8).

De Raad is dan ook van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster alleen met haar minderjarige kinderen naar België kwam geen afdoende bewijs vormt van haar profiel van alleenstaande vrouw. Dat dit verweer aannemelijk is in de Afghaanse context betreft immers een loutere bewering die geen afbreuk kan doen aan bovenstaande pertinente en terechte vaststellingen waaruit afdoende blijkt dat verzoeksters profiel van alleenstaande vrouw die niet over een netwerk beschikt, ongeloofwaardig is.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een alleenstaande vrouw te zijn, waarvan de echtgenoot het van de een op de andere dag op een lopen zette en zijn gsm afzette (CGVS, p. 12). Sinds drie à drieënhalve jaar heeft u geen contact meer met hem (CGVS, p. 13). Uw reacties op het moment dat u alleen achterbleef met vier minderjarige kinderen is echter weinig geloofwaardig. U reageerde namelijk amper (CGVS, p. 13-14). Op de vraag wat u heeft gedaan, antwoordt u dat u het enkel aan de bureaus vroeg, want eigenlijk was u wel gelukkig dat hij vermist geraakte omdat hij niet vriendelijk was tegen u en de kinderen. U voegt toe dat jullie nu eenmaal niet iedere dag naar hem op zoek kunnen gaan. Uw broer ging dan weer enkel naar zijn werkplaats om aan enkele mensen te vragen waar uw echtgenoot zat, maar omdat hij geen nieuws kreeg beslisten jullie verder te gaan met jullie leven. Ook al was u tevreden dat uw echtgenoot de deur achter zich toe had getrokken, uw gelaten reactie is allermindst geloofwaardig te noemen. U haalt zelf aan dat er geen geld was voor een fiets voor uw zoon (CGVS, p. 12), toen uw echtgenoot nog de kostwinner was. Hoe u het zich dan zag te redden met vier kinderen als alleenstaande illegale vrouw in Iran, mag een raadsel heten waardoor toch mag verwacht worden dat u en uw broer uw echtgenoot iets radelozer zouden gaan zoeken zijn. Frappant is ook dat u zelfs nog steeds niet weet waar uw echtgenoot zijn werkplaats eigenlijk gelegen was, nochtans ging uw broer er uw man zoeken. Zijn werkgever had dan weer tegen uw broer gezegd dat er samen met zijn verdwijning ook zaken gestolen waren bij hen. Vreemd is het dan ook dat u nooit de Iraanse politie bij u thuis over de vloer zou hebben gekregen. Tot slot geeft u te kennen dat uw buurvrouw uw echtgenoot eens gezien heeft in Mowlawi Maidan, met een andere vrouw (CGVS, p. 12 & 14). Gevraagd wat voor plaats dat is, zegt u er niet geweest te zijn en enkel de naam te hebben gezien. Omdat u blij was dat hij weg was, bent u ook niet naar Mowlawi Maidan gegaan, evenmin uw broer. Uw uiterst passieve houding ten opzichte van het plotse verdwijnen van uw echtgenoot maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw die geen netwerk heeft waarop ze kan steunen.”

De bestreden beslissing motiveerde bovendien dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verblijf gedurende twee jaar in Pakistan, noch aan haar verblijf in Iran als illegale Afghaanse vluchteling gedurende dertien jaar.

Na lezing van het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de procedure, in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust, valse verklaringen heeft afgelegd over haar verblijf in Pakistan gedurende twee jaar. Verzoekster verklaart thans in haar verzoekschrift immers dat zij slechts twee dagen heeft doorgebracht in Pakistan onderweg naar Iran, hetgeen haar onwetendheid over haar verblijf in Pakistan verklaart. Van verzoekster, die in België om internationale bescherming verzoekt, kan echter worden verwacht dat zij haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming correct inlicht over haar identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

Waar verzoekster aanvoert dat zij beïnvloedbaar was en valse verklaringen aflegde op aanraden van derden in het opvangcentrum, merkt de Raad op zij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet

toedekken. Verzoeksters voorgehouden analfabetisme klemt met haar handtekening van de verklaring betreffende de procedure dat ze de hulp van een tolk verlangt (Dossier overgemaakt CGVS, stuk 22, verklaring betreffende procedure) en haar psychologische toestand doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster werd immers van bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en haar plicht de waarheid te vertellen. Het manifest misleidende karakter van verzoeksters verklaringen doet dan ook afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeksters verklaringen dat zij slechts twee dagen in Pakistan verbleef onderweg naar Iran, de pertinente en terechte motivering van de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verblijf in Iran als illegale Afghaanse vluchteling, niet in een ander daglicht kan stellen.

In zoverre verzoekster gevolgd kan worden dat zij in 2002 in Iran toekwam, merkt de Raad op dat haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar echtgenoot niet in de rij wou gaan staan om een verblijfsvergunning te bekomen (*Ibid.*, p. 9), nog steeds niet overeenstemt met de beschikbare informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het voor Afghanen die na 2001 in Iran toekwamen niet meer mogelijk was om een verblijfsvergunning te bekomen (Landeninformatie, stuk 20, p. 2). Het verweer in het verzoekschrift dat haar echtgenoot haar hierover niet wou inlichten en daarom verzon dat hij niet in de rij wou staan, betreft een loutere veronderstelling in hoofde van verzoekster en wordt aldus niet aanvaard. Verzoeksters verklaringen inzake haar verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling zijn aldus nog steeds tegenstrijdig met de in het administratief dossier beschikbare informatie, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat zij slechts in 2002 in Iran toekwam.

Verzoeksters verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie over het grote aantal illegale Afghaanse vluchtelingen is verder onvoldoende om aannemelijk te maken dat zij zelf als illegale Afghaanse vluchteling in Iran verbleef, gelet uit de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat zij deze verklaringen niet *in concreto* aannemelijk kan maken. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht (i) de door verzoekster neergelegde documenten, (ii) de reistoestemming van haar echtgenoot en haar verklaringen over haar eigen reizen binnen Iran, (iii) haar verklaringen over de scholing van haar kinderen en (iv) haar onwetendheid over de Iraanse vluchtelingenkaarten voor Afghanen, tegenstrijdig zijn met haar verklaringen dat zij in Iran heeft verbleven als illegale Afghaanse vluchteling. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar verklaringen over Iran en het feit dat zij documenten heeft neergelegd, doch kan hiermee geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het loutere feit dat uit objectieve informatie blijkt dat Afghaanse vluchtelingen zich kunnen vestigen in Albroz, Teheran en Qom doet geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Iran sterk inzet op het detecteren van personen die niet over een verblijfsstatus beschikken om hen te deporteren. Verzoeksters argumenten dat zij als Afghaanse vrouw niet opviel in bovenstaande provincies en dat vrouwen minder gecontroleerd werden dan mannen betreffen louter blote beweringen die geen afdoende verklaring bieden waarom verzoekster het risico zou nemen om op illegale wijze met haar kinderen door Iran te reizen, terwijl zij het risico zou lopen om bij een eventuele controle gedeporteerd te worden. Bovendien doet verzoeksters verweer geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de door haar neergelegde documenten blijkt dat haar echtgenoot over een reistoestemming beschikte die enkel geldig is voor amayesh-kaarthouders, hetgeen verder afbreuk doet aan haar verklaringen dat zij illegaal in Iran verbleef.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Ook legt u foutieve verklaringen af over de enige documenten die u ter staving van jullie verblijf in Iran neerlegt. Zo verklaart u schooldocumenten van uw kinderen neer te leggen (CGVS, p. 6 & 10-11). Uw echtgenoot was naar Teheran gegaan om toestemming te vragen aan de overheid om uw kinderen naar school te laten gaan. De vertaling van deze documenten leert echter dat het helemaal geen schooldocumenten betreffen, maar gewoon toestemmingen zijn van de Iraanse autoriteiten dat uw kinderen mogen reizen tussen Iraanse steden (laissez passer, zie info administratief dossier; CGVS, p. 10). Ook staan er familienummers en identiteitsnummers op deze documenten. Deze vaststellingen kunnen er enerzijds op wijzen dat uw kinderen, en dus ook hun ouders, wel over de nodige verblijfsdocumenten beschikten in Iran, of dat deze documenten vals zijn.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Via deze documenten slaagt

u er dan ook niet in om uw jarenlang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te staven. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook ten stelligste.

Gekoppeld aan die reistoestemmingen is het frappant dat u aanhaalt dat uw echtgenoot toestemming had gevraagd én gekregen om te reizen om deze schooldocumenten aan te vragen (CGVS, p. 11). Nochtans kunnen enkel amayeshkaarthouders zo'n toestemming aanvragen. Ook is het vreemd dat u zomaar kon reizen naar verschillende schrijnen doorheen Iran. Zo trok u tweemaal naar Qom en bezocht u jaarlijks de schrijn van Imam Zada Dawaoood. Uw verklaring dat de autoriteiten de vrouwen niet stopten en vrouwen geen problemen kenden is in uw geval weinig geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren. Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen voor uzelf maar zeker voor uw kinderen. Uit de foto's blijkt namelijk dat ook zij meereidsen. Opnieuw komen deze verklaringen niet overeen met het beeld dat u van uzelf en uw familieleden schetst als illegale vluchtelingen in Iran.

Vervolgens toont objectieve informatie aan dat het voor illegale Afghaanse kinderen zeker vanaf 2010 niet meer toegelaten was school te lopen in Iraanse scholen. Dat uw kinderen dit wel zouden kunnen (CGVS, p. 6) én zelfs school zouden hebben gelopen tot jullie vertrek naar België (CGVS, p. 8), strookt dan ook niet met uw verklaringen en ondermijnt nog maar eens de door u geschetste feiten. Vreemd is ook dat u zelfs niet consequent kunt zeggen naar welke school uw kinderen gingen. In eerste instantie zegt u de Shaheed Kazemi school (CGVS, p. 6) om nadien te verklaren dat ze ofwel naar de Shaheed Noori of naar de Imam Hussein school gingen (CGVS, p. 8-9). Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft, wordt niet gestaafd in de medische documenten die u neerlegt. Bovendien is het merkwaardig dat u wel deze drie scholen bij naam kunt noemen, maar niet zou weten waar uw kinderen heen gingen.

Tot slot is het gewoon onmogelijk dat u als Afghaans vluchteling geen uitleg kunt geven bij het woord 'amayesh' of over de organisatie genaamd 'BAFIA'. Dat u, gezien uw aankomst in Iran na 2001, niet in aanmerking kwam voor een amayeshkaart kan deze lacune niet vergoelijken. De amayeshkaart is de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. 'BAFIA' is dan weer de benaming van de organisatie die deze kaarten uitreikte en nadien vernieuwde. Gezien het belang van deze kaarten voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran mag ook worden verwacht dat u als ongeschoolde vrouw ervan op de hoogte was. Bovendien haalt u zelf ook aan dat uw beide broers verblijfsdocumenten bezitten (CGVS, p. 9). Verkeerdelijk zegt u hierover wel dat ze deze om de drie maand moesten gaan vernieuwen, terwijl deze kaarten slechts jaarlijks vernieuwd moesten worden. Dat u dan nooit de benaming van hun document zou hebben gehoord is niet aannemelijk."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift meermaals aan dat zij over een kwetsbaar profiel beschikt. In zoverre verzoekster verwijst naar haar analfabetisme en psychologische problemen ter verschoning van de vaststellingen in de bestreden beslissing, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeksters voorgehouden analfabetisme klemt met haar handtekening op het document betreffende de procedure dat zij een tolk vraagt (*ibid.*). Bovenal betekent verzoeksters voorgehouden analfabetisme niet dat zij niet in staat zou zijn om haar eigen leefwereld en de feiten die hebben geleid tot haar vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat zij niet in staat zou zijn om te antwoorden op de vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Wat het door verzoekster neergelegde psychologisch attest betreft, merkt de Raad op dat hierin op louter summier wijze wordt vermeldt dat verzoekster te kampen heeft met een verslechterde psychische gezondheidstoestand. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoeksters cognitieve geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan.

In zoverre verzoekster verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel heeft als alleenstaande Hazara-vrouw zonder netwerk in Afghanistan die reeds vijftien jaar het land heeft verlaten, merkt de Raad op dat verzoekster met dit verweer voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet in de provincie

Daykundi zou kunnen vestigen omwille van de afwezigheid van een familiaal netwerk of financiële middelen. Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij of haar kinderen zich omwille van hun langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt of gestaafd.

Waar verzoekster verder verwijst naar recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie voor Hazara's, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan blijken dat louter haar profiel als Hazara zou volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken. De bestreden beslissing oordeelde echter op pertinente en omstandige wijze dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij of haar kinderen louter omwille van hun profiel als Hazara zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Ten overvloede kan er op gewezen worden dat u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk kan voorstellen. U geeft aan dat u en uw kinderen bij terugkeer naar uw dorp in Daykundi er geen plaats zouden hebben, er niemand zouden kennen en als Hazara vervolgd zouden worden door de taliban of Daesh (CGVS p.14,15). In de mate dat u nalaat een duidelijk beeld te scheppen over uw werkelijke familiaal netwerk en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België maakt u het evenmin aannemelijk dat u en uw kinderen niet in staat zouden zijn jullie leven in Daykundi te leiden bij gebrek aan een netwerk of financiële middelen (CGVS p.14, 15). Gevraagd uw persoonlijke vrees om als Hazara gevisieerd te worden door de taliban te concretiseren kan u slechts enkel grootsprakerig aanhalen dat ze iedere dag Hazara's doden en stelt u dat het CGVS beter weet dat ze recentelijk Hazara's doodden in Daykundi. Meer concrete aanwijzingen dat u zou worden gevisieerd door de taliban of Daesh heeft u niet om uiteindelijk te besluiten met een vaag voorbeeld van Hazara's van de provincie Ghazni die onderweg naar Kabul door taliban en door Daesh gedood werden (CGVS p.15). Andere voorbeelden die uw vrees voor de taliban en Daesh staven heeft u niet, u weet het gewoon (CGVS p.15). Vervolgens neemt u evenwel afstand van uw eerdere uitspraken en laat u uw vrees voor de taliban en Daesh achterwege (CGVS p.15). Desalniettemin moet erop gewezen worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban of Daesh. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts gelegerd in bepaalde districten van de Oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en Daesh ten opzichte van de Hazara's en het aanhalen van een incident met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u en uw kinderen persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat jullie het sjiitisch geloof aanhangen of tot de groep der Hazara's behoren.”

De Raad merkt nog op dat, waar verzoekster aanvoert dat de vrees van haar zoon niet werd beoordeeld, geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeksters gezin als illegale Afgaanse vluchtelingen in Iran verbleven, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat haar zoon als illegale Afgaanse vluchteling in Iran riskeert gerekruteerd te worden om te gaan vechten in Syrië in ruil voor verblijfsdocumenten. Bijgevolg is de aan het verzoekschrift toegevoegde algemene informatie hierover niet relevant, nu verzoekster in gebreke blijft haar problemen *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De bewijswaarde van de schooldocumenten uit Iran en het psychologisch attest werden hierboven reeds beoordeeld.

Uit de foto's van verzoekster en haar kinderen in Iran kan enkel worden vastgesteld dat zij ooit in Iran geweest zijn, doch kunnen geen bewijs vormen van verzoeksters jarenlange verblijf als Afgaanse illegale vluchteling in Iran. De schoolverslagen van verzoeksters kinderen hebben enkel betrekking op hun integratie en zijn niet relevant bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

De Raad gaat in deze enkel na of verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekster verwijst naar informatie uit het EASO-rapport “Afghanistan Security Situation Update” van mei 2018 waaruit volgens haar blijkt dat de veiligheidssituatie in haar district van herkomst, Gizab, meer precair is dan in de rest van de provincie Daykundi. Uit deze informatie blijkt dat de taliban een lage actieve en fysieke aanwezigheid heeft in het district Gizab. De beschikbare informatie vermeldt twee veiligheidsincidenten in het district Gizab, in oktober 2017, waarbij de taliban twee burgers doodde, en in november 2017, waarbij de taliban een poging deed om het district in te nemen. Uit informatie van UNOCHA bleek dat in januari 2017 duizend personen het district hebben ontvlucht omwille van de veiligheidssituatie, doch UNOCHA registreerde tussen 1 januari 2017 en 26 maart 2018 529 individuen die ontheemd werden uit het district Gizab. Hoewel verzoekster aldus gevolgd kan worden dat de mate van geweld in haar district hoger ligt in de rest van de provincie, kan hieruit echter niet blijken dat er in het district Gizab sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift kan aldus geen afbreuk doen aan de beoordeling in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar de provincie.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP